

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 9. De materia, & forma Extremæ vnctionis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

44 Eiusdem definitio.

45 Hic sacramentum non fuit institutum, sed tantum insinuatum. Marci sexto.

46 Commendatum est & promulgatum Iacobi 5.

47 Institutum est à Christo, & quando.

48 Quando modo sit vnum.

49 Quatenus ipsam sit aut non sit iterabile.

41. **Q**UOD attinet ad nomen: Datum est hoc sacramentum Extrema vnctio, tum à tempore in quo datur: nempe in extremo vitæ termino, seu homine existente in extremis, tum etiam vt distingatur ab vnctionibus vñtatis in administratione aliorum sacramentorum: qualis est primo ea, qua baptizatus vngitur in vertice: secundo ea qua vngitur in fronte ab Episcopo conferente sacramentum Confirmationis: tertio, ea qua Sacerdos dum ordinatur, vngitur in manibus: & Episcopus in capite, & manibus dum consecratur. De quibus & aliis in Ecclesia vñtatis, habetur in Decretalibus titulus, De sacra vnctione.

44. **Q**UOD attinet ad definitionem, ea est quam habet Nauar. in Enchir. cap. 22. num. 12. quo sit nouæ legis sacramentum, quo Presbyter vngit oleo benedictio certas corporis partes infirmi, probabiliter periclitantis de vita, proferendo certa verba cum debita intentione. In qua definitione, pro genere ponitur sacramentum nouæ legis: quod Extrema vnctioni cum cæteris sex sacramentis commune esse certum est de fide ex cap. 5. epist. D. Iacobi: cuius verba paulo post adferemus: & ex Concil. Florent. in instruct. Armenorum, & ex Trid. sess. 7. De sacramen. in genere can. 1. & sess. 14. in doctrina de Extrema vnctione cap. primo. Quod aduersus Scelarios propugnant Bellarm. to. 2. in lib. De Extrema vnctione, sex primis capitulis: Greg. à Valen. disput. 8. quest. 1. puncto. 1. Reliqua vero locum tenent differentie sumæ ex ijs quæ requiruntur ad eiusdem sacramenti constitutionem, & tractanda sunt in sequentibus capitulis.

45. **Q**UOD attinet ad constitutionem, duo de ea docet Concil. Triden. in citato cap. 1. Prius est sacramentum hoc fuisse insinuatum apud D. Marcum in cap. 6. Vbi Christus dicitur misisse Apostolos suos ad prædicandum: & de eiusdem subditur, Et vngebant oleo multos ægrotos, & sanabant. Quam vnctionem fuisse tantum huius sacramenti præutium signum, seu adumbrationem confirmat Suarez tomo 4. disput. 39. sect. 1. aliquot coniecturis. Præcipua videtur esse, quod Apostoli vnendo sanarent multos, atque adeo non solos baptizatos, qui tunc erant pauci: neque alios exclusos fuisse à tali beneficio, licet colligere ex eo, quod D. Mattheus in cap. 10. referat Christum, cum Apostolos ad prædicandum mitteret, dixisse absolute, & indefinite. Infirmos curate: ita dicitur ipsius non sit restrictum ad baptizatos constitutos in articulo mortis: ad quos restricta est susceptio Extremæ vnctionis: sed extendendum etiam ad nondum baptizatos, qui paratione miraculorum circa se, aut suos factorum, erant permouendi ad Christianam fidem suscipiendam.

46. **P**osterius est: istud ipsum sacramentum fuisse fidelibus commendatum, & promulgatum à D. Iacobo verbis illis quæ habentur in ipsius epistola cap. 5. Infirmatur quis in vobis, inducat Presbyteros Ecclesie, & oræt super eum, vngetes oleo in nomine Domini, & oratio fide saluabit infirmum, & alleuiabit eum Dominus, & si in peccatis sit, remittentur ei. Quæ verba expriment omnia ad rationem huius sacramenti spectantia. Ac primo, sensibilem materiam & formam consistentem in vnctione olei, & in oratione, seu verbo Presbyteri: deinde ministrum, qui est Presbyter, tertio, suscipientem, qui est fidelis infirmus: quarto, effectum, qui est gratia ad remissionem peccatorum, & ad infirmi alleuiationem ordinata.

47. **E**ssentia autem ab ipsomet Christo institutum, tenendum est de fide ex definitione Concilij Triden. sess. 7. De sacramen. in genere can. primo. Quando vero institutum sit, nihil certum haberi notat Suarez in ead. disput. 39. sect. 2. Addens probabile esse: quod Christus tunc potestatem illud administrandi Apostolis dederit, & ex consequenti illud instituerit: eam dans eisdem potestatem remittendi, & retinendi peccata, sacramentum penitentiae instituit post

resurrectionem dicens illis, Ioan. 20. Quorum remiseritis peccata, remittuntur eis, &c. Ratio est, quia sicut hoc sacramentum quodammodo annexum est sacramento penitentiae, ad tollendas reliquias peccatorum: ita etiam potestas ipsius administrandi non immerito creditur quoad institutionem, annexa fuisse potestati administrandi Sacramentum penitentiae.

48. **Q**UOD attinet ad unitatem, quantumuis in hoc sacramento conficiendo interueniat multiplex vnctio, & multiplex verborum forma: nihilo minus ex illis omnibus confurgit vnum numero sacramentum, quod vocatur vnum compositione: quia cum omnes tales vnctiones & formæ ordinentur ad vnum integram totius hominis vnctionem, ad vnumque completum effectum obtinendum: ex omnibus illis componitur vnum tantum sacramentum: quod producat gratiam sufficientem ad confortandum & alleuiandum infirmum quantum indiget, vel indigere potest.

49. **I**am quod ipsum iterari possit, certum est de fide ex Concil. Trid. sess. 14. De Extrema vnctione, c. 3. illis verbis. Quod si infirmi post susceptam hanc vnctionem conualuerint, iterum huius sacramenti subsidio iuari poterunt, cum in aliud simile vitæ discrimen inciderint. Durante autem eiusdem morbi necessitate, idem sacramentum non posse iterari, prout eadem verba subinducunt: Suarez in sequenti disput. 40. sect. 4. n. 6. ex eo probat, quod tale sacramentum semel susceptum, medicina sit de se sufficiens pro vna necessitate in qua æger constituitur in extremis: illa enim susceptio, sufficiens ad hanc auxilium spiritale, confertur anima: si que expeditur sanitas corpori redditur. Dicitur est autem durante eadem morbi necessitate, quia, vt addit Suarez; Si morbus esset diuturnus, & prius hominem constitueret in graui periculo mortis, postea vero remitteret morbi vis, ita ut homo censeretur esse extra mortis periculum, non tamen omnino liber à morbo: in eoque statu aliquandiu durans, postea in simile vitæ periculum recideret; posset iterum inungi, si considerata morbi diuturnitate, eiusdemque statu atque interruptione; communi exilimatione pericula diuersa, & status diuersi, perinde censeretur, ac si morbi essent omnino distincti.

CAPVT IX.

De materia & forma Extremæ vnctionis.

S V M M A R I V M.

- 50 Remota materia sacramenti Extremæ vnctionis, est oleum oliuarum ab Episcopo benedictum.
- 51 Propriqua materia est vnctio infirmi ex eodem oleo, quam suri in forma crucis pius est, non tamen necessarium.
- 52 Septem vnctiones partiales ad illius integritatem requisite.
- 53 Tria notanda circa eandem vnctionem.
- 54 Verbam quibus consistit forma Extremæ vnctionis: & cur sint deprecatoria.
- 55 An de necessitate sacramenti sit, ea esse deprecatoria.
- 56 Quenam ex iis non sint essentialia sacramento.

50. **E**X ante citatis verbis D. Iacobi, vngetes oleo, constat huius sacramenti materiam esse oleum: illudque debere esse oliuarum; quia tale simpliciter intelligitur nomine olei, sicut aqua elementaris nomine aquæ. Item debere esse benedictum ab Episcopo: quod et si non est euidenter in sacra Scriptura expressum, habetur tamen ex Apostolica traditione, vt notatum est in Concilio Trid. sess. 14. in doctrina de Extrema vnctione cap. 1. Ecce Concilium Florent. in instruct. Armen. aperte definit materiam huius sacramenti esse oleum oliuæ ab Episcopo benedictum. Quæ definitio nobis sufficit; si pro praxi ex illis quæ latius tradit Suarez in cit. disput. 40. sect. 1. addiderimus, tale oleum debere quidem simplex esse, seu non admixtum alio liquore, atque benedictum esse, eo benedictionis modo quem Ecclesia præscribit, tamen si talis admixtio fiat, qua non tollatur olei natura, nec ipsum sic immutetur, vt non oleum; sed mixtum aliquod artificiale censeatur: atque vere ab Episcopo benedicatur, licet alio benedictionis modo quam ab Ecl. sua

prescripto, poterit, si cetera necessaria concurrant, esse validum sacramentum. Nam eo unctus, vere dicitur, iuxta Concil. Florent. unctus oleo oliuæ benedictio ab Episcopo.

51. Materia autem proxima est unctio infirmi ex prædicto oleo: eadem scilicet ratione, qua in præced. lib. 27. num. 14. diximus materiam proximam baptismi esse ablutionem ex aqua elementari. Id quod Concil. Trident. in citato cap. primo satis significauit. ubi cum dixisset Ecclesiam intellexisse materiam huius sacramenti esse oleum ab Episcopo benedictum, subiunxit. Nam unctio aptissime Spiritus sancti gratiam, qua inuisibiliter anima aegrotantis inungitur, representat. Vnde facile intelligitur unctionem ipsam signum esse externum interioris gratiæ, atque adeo sacramentum constituit: quod non facit aliter quam ut materia proxima.

Si quæras, An eadem unctio debeat fieri in forma crucis, sicut in Confirmat. one? Respondet Suarez in sequenti sect. 2. num. 3. id quidem ut magis pius fieri ac securari debeat, sed non esse de necessitate huius sacramenti: quia neque in Conciliis neque in Ecclesiæ traditione tale quid fundamentum habet. Immo vero, nec de necessitate præcepti ipsum adeo necessarium esse, quin omitti possit iusta de causa, qualis est exigens necessitas, ut breuius & securius unctio peragatur.

52. Ceterum ad eiusdem unctionis integritatem requiri septem particulares unctiones habetur ex eo, quod Concilium Florent. loc. cit. exprimit: infirmum, cui hoc sacramentum conferretur, vngendum esse in oculis, propter visum; in auribus, propter auditum; in naribus, propter odoratum; in ore, propter gustum, vel locutionem; in manibus, propter tactum; in pedibus propter gressum; in renibus propter delectationem ibidem vigentem. Ita scilicet ut ibi applicetur medicina insinuada ad lorfes, seu reliquias peccatorum tollendas, ubi est eorumdem peccatorum quasi radix.

Non esse autem de necessitate sacramenti, ut omnes concurrant, ex eo Suarez in sequenti num. 6. probat: quod plerumque propter honestatē duæ earum omittantur; pedum scilicet & renum, præsertim in sceminis: vnde consequens est eas non esse de necessitate sacramenti. Quod autē aliæ quinque concurrere simul debeant, indicio est, quod secundum Ecclesiæ communem usum, nulla earum omitti solet: & Concilium Florent. similiter de omnibus loquitur. An vero ille concursus sit necessarius non modo necessitate præcepti, sed etiam necessitate sacramenti, intelligitur ex postea dicendis de effectu huius sacramenti.

53. Triâ vero pro praxi notanda, Suarez habet in sect. 2. Primum est, num. 4. Vnamquamque talium unctionum tantum olei requirere, quantum sufficiat, ut ipsum applicetur cum fluxu, seu extensione in parte corporis cui applicatur; perinde scilicet ac de aqua baptismi lib. 27. num. 14. dictum est. Nam verbum unctionis, sicut & verbum ablutionis, fluxum seu extensionem liquoris importat.

Secundum est, num. 5. non esse absolute necessarium, ut utrumque organum sensus in illis vngatur: verbi gratia, vterque oculus, quamuis propter receptam Ecclesiæ consuetudinem id sciendum sit: qualicet in utroque vigeat sensus, veritamen unctio dicitur eidem applicata, cum facta fuerit in parte aliqua corporis, in qua is residet. Quocirca urgente necessitate, potest tum valide tum etiam absque peccato infirmus periclitans vngi ea ratione.

Tertium est, num. 9. ordinem talium unctionum non esse de necessitate sacramenti: nempe, ut prius vngantur oculi, postea nares, &c. quia substantia materiæ huius sacramenti tota consistit in ipsa unctioe, cui talis ordo est accidentalis: sicut materiæ Eucharistiæ accidentalis est ordo, quo panis prius subicitur consecrationi, quam vinum. Atamen quia talis ordo est naturæ consentaneus, & in comuni vsu Ecclesiæ positus, non omittitur absque peccato, etiam si valor sacramenti inde non tollatur.

RELIQVA PARS CAPITIS.

De forma Extrema unctionis.

54. Concilium Floren. in instruct. Armen. eiusmodi formam assignat hanc, quam Concilium Trident. sess. 14. in doctrina de Extrema unctioe cap. 1. in fine attingit. Per istam sanctam unctioem, & suam piissimam misericordiam, indulget tibi Dominus, quicquid per visum peccasti. Quibus aliq. adiungit Romana Ecclesia, à qua in ritibus sacramentorum non est recedendum, iuxta cap. Ad abolendam, De hæreticis. Vnde ad talis formæ sensum reducendæ sunt & extendendæ quæcumque aliæ formæ verbis diuersæ, vsurpata in administratione huius sacramenti, ut censeatur validum. Adiunctio autem illa quam Romana Ecclesia facit, constat repetitione prædictorum verborum: nisi quod loco illorum (per visum) quando inunguntur aures, dicitur per auditum: quando nares, per odoratum: quando os, per oris vitium: quando manus per tactum: quando pedes, per incessum: quando renes per ardorem libidinis.

Est autem forma deprecatiua: tum quia datur infirmis qui egent oratione; tum quia ipsi transeunt ex foro Ecclesiæ, ad forum superius diuina maiestatis: id quæ diuina clementia commendatur: tum quia talis forma vocatur oratio fidei à D. Iacobo in citato cap. 5. oratio vero, deprecatiua est. Porro cum in eadem forma dicitur, Per istam sanctam unctioem, significatur materia proxima huius sacramenti: cum vero subiungitur, & suam piissimam misericordiam, significatur pro. ipsa causa operans in hoc sacramento. Cum demum additur, Indulget tibi Dominus quicquid peccasti, &c. significatur prius huius sacramenti effectus. Hic occurrit duplex dubium.

55. Primum est: An de necessitate huius sacramenti sit, ut forma illius proferatur per modum deprecatiuum; nec sufficiat proferre per modum indicatiuum, dicendo sicut Syll. in verbo Unctio nu. 2. ait dici in Ecclesia Ambrosiana, Vngos oculos oleo sanctificato, in nomine Patris, & Filij & Spiritus sancti. De hoc in utramque partem Auctores & rationes habet Suarez in cit. ta. §. 4. & aliquid sequens. Notare autem iustici pro praxi, satis patere ex antedictis, de fide certissimum esse, quod forma deprecatiua sit sufficiens ad validitatem huius sacramenti. Auctem forma indicatiua sit sufficiens, merito dubitari, cum vnus sacramenti non sint duæ formæ totales æquiuales. Vnde cum ad veram formam huius sacramenti requiratur ut habeat rationem orationis, iuxta illud D. Iacobi, & renit per eum: propositio vero indicatiui modi, formaliter & proprie non sit oratio, ut per se notum est ex ipsa verborum proprietate: ea certe non videtur censenda æquiuale deprecatiuæ: ac proinde nec verba huius sacramenti forma sic, nisi, ut habet Suarez in sequenti num. 8. adiunctam habeat deprecationem: ut si dicatur, vngote oleo sancto ut Deus tibi remittat quicquid peccasti, &c.

56. Posterius dubium, de quo ibidem Suarez à num. 12. est, An omnia verba quæ ex Concil. Floren. retulimus, sint substantialia formæ huius sacramenti. Dicendum autem videtur, illa adiectiua sanctam & piissimam, non esse substantialia: ut ex eo patet, quod illis detractis sensus maneat integer. Idem etiam dici posse de illis, suam misericordiam, ex eo occurrat, quod quæ sequuntur, indulget tibi Dominus, causâ principalem, quæ in hoc sacramento operatur, exprimat sufficienter, illis omisiss. Idem etiam dicendum videtur de particulis illis, per visum, p. r. auditum, & ceteris quæ in suis singularum formarum partialium ponuntur, ex eo quod non censentur de necessitate sacramenti esse: quandoquidem talis necessitatis ratio dari non potest. Non quidē determinatio effectus huius sacramenti quasi in prima unctioe remittantur peccata commissa per visum: & in secundo, commissa per auditum, & sic de cæteris: quia Deus non dat veniam dimidiatam: itaut alicui remittens peccata mortalia commissa per visum, simul etiam remittat, & cetera, quorum quædam, nullo sensu; sed per actus inextinctos intellectus, aut voluntatis commissa esse possunt. Nec etiam determinatio partium corporis quæ vngi debent: quoniam in his potest esse de essentia huius sacramenti, ut hæc unctio in his

partibus

partibus fiat: quandoquidem si quis careret aliquibus earum, ut manu, vel pede, nequiret alioqui valide suscipere istud sacramentum. Atque dato quod id esset de sacramenti essentia: non ideo tamen ipsum esset de necessitate sacramenti, in forma exprimentum, ut confirmatur a simili: quia etiam si vnctio in fronte dicatur esse de essentia Confirmationis: id tamen in istius forma non declaratur.

CAPVT X.

De effectu extremae vnctionis, deque eiusdem Ministro.

SVMMARIVM.

- 57 Effectus sacramenti extremae vnctionis, ex Concilio Florent. & Trident. atque d. praeipuo in particulari, qui est gratia habitualis.
- 58 De cetero effectibus.
- 59 Gratia habitualis non ante datur in extrema vnctione, quam quinq; sensuum vnctio nes sint absoluta cum suis formis.
- 60 Omnis & solus Sacerdos esse potest huius sacramenti idoneus minister.
- 61 Quid requiratur ut Sacerdos non tantum licite hoc sacramentum administret: & excommunicatio Religiosi. Iudaei sententia ministrantis.
- 62 Ex illi at o dicitur, an Extrema vnctio possit vni administrari a multis.

57. CONCILIVM Florent. in instruct. Armen. paucis ait Extremam vnctionis effectum esse mentis sanationem: & quantum expedit, etiam corporis. Concilium vero Trid. sess. 14. De extrema vnctione cap. 2. ex verbis D. Iacobi cap. 5. de eodem effectu sic tradit: Res & effectus huius sacramenti illis verbis explicatur, Et oratio fidei saluabit infirmum, & alleuiabit eum Dominus: & si peccatis sit, remittetur ei. Res etenim haec, gratia est Spiritus sancti, cuius vnctio, delicta, si quae sint adde expianda, & peccati reliquias extergit, & aegroti animam alleuiat & confirmat, magnam in eodiuinae misericordiae fiduciam excitando, qua infirmus subleuatur, & morbi incommoda ac labores leuius fert: & tentationibus daemones calcaneo insidiantis facilius resistit, & sanitatem corporis interdum vbi, saluti animae expeditur, consequitur.

58. Ex quibus Concilij verbis intelligitur: gratiam habitua-lem, quae conferre nisi obex ponatur, comune est omnibus sacramentis, collata in extrema vnctione esse in infirmo fundamentum roboris & fortitudinis spiritualis tanquam virtute includens specialia Dei auxilio proportionata necessitati, quae contingit eo tempore, quo homo grauissime aegrotans vix potest mouere, & excitare seipsum ad configendum in extrema vitae pugna. Talia auxilia vero censentur quae sunt opportuna, aut ad roborandam spem, quae in articulo mortis debilitatur, per vitam male actam memoriam: aut ad hilaritatem animi concipiendam, quam morbi incommoda impedire solent: aut ad prompte & fortiter resistendum tentationibus daemones, quae tunc grauiorcs sunt.

59. Intelligitur praeterea hoc sacramentum de se praeparare animam, proximeque disponere ad introitum in caelum: quandoquidem non solum tollit peccata, si quae sint: sed etiam eorum reliquias abstergit: ac per praedicta auxilia iuuuat ad perseuerantiam in bono vsque ad mortem. Ceterum reliquiae peccatorum remissorum sunt, tum poenae temporales illis adhuc debita, tum quaedam procliuitates ad peccatum, nempe fomes concupiscentiae, prauis habitus animae, & male habitudines corporis: quarum priores per hoc sacramentum tolluntur ex opere operato, non tamen in totum: vt argumento est, quod pro defunctis, qui illo suscepto decesserunt, tanquam obnoxii poenae purgatorij fiant Ecclesiastica suffragia: posterioris vero quas manus experientia docet, hoc homine censentur, per istud sacramentum abstergi, quod contra illas superaddat vires, per auxilia ipsa memorata. De qua se plenius Suarez disput. 41. sect. 1. esse r. 2. Qui etiam videri potest in sequenti sect. 4. & Greg. a Valen. disput. 8. quaest. 1. sub fine pro solutione quarundam rationum, quae obici possunt aduersus secundarium huius sacramenti effectum tribuendi aliquando corporis

sanitatem: Satis enim nobis est, quod is expresse traditur a Concilio Trid. vt patet ex verbis supra citatis: sufficiensque indicetur a D. Iacobo in cap. 5. illis verbis: Et ratio fidei saluabit infirmum, & alleuiabit eum Dominus.]

Restat difficultas: Cum effectus gratiae habitualis & remissionis peccatorum detur de se in instanti: & ad huius sacramenti constitutionem sint necessariae quinque vnctiones, & totidem eis respondentes formae iuxta numerum quinarium sensuum, An illud instans coingat finita vna vnctione, & forma ei respondentes an vero finitis pluribus, aut etiam omnibus. De qua re quatuor diuersas sententias Suarez proponit in eadem disput. 41. sect. 2. & eam, quam D. Thomae communemque esse ait, sequitur: nempe tale instans esse illud in quo sacramentum hoc consummatur, Consummari autem tunc cum quinque memoratae vnctiones, & quinque eis respondentes verborum formae perficiuntur. Omnes enim sunt de essentia huius sacramenti: quandoquidem nec vna, nec plures earum, nisi omnes concurrant, significant sufficienter effectum ipsum gratiae habitualis, & remissionis peccatorum: quae non est in hoc sacramento, sicut nec in alio, certi tantum generis peccatorum; sed cuiuscumque generis.

Si obicias neque per omnes simul integre significari talem effectum huius sacramenti: quia significantur tantum peccata per quinque sensus commissa; praeter quae, dantur alia: nimirum ea quae sola mentis cogitatione, aut interiori tantum voluntate committuntur Respondet sub fine eiusdem sectionis Suarez: quod licet non omnia peccata mandentur executioni per aliquem sensum: neque omnia pro obiecto habeant aliquid per se perceptibile aliquo sensu: nullum tamen ab homine committi peccatum, quin ducat originem ab aliqua specie per sensum accepta: siquidem radix omnium peccatorum est cogitatio, quae debet originem ducere ab aliquo ex quinque sensibus iuxta illud: Nihil est in intellectu quin fuerit prius in sensu: De qua re plura idem Suarez in sequenti sect. 3. inquirens vtrum aliquando effectus praedictus detur sine omnibus quinque vnctionibus, concluditque negatiue. Id quod satis aperte sequitur ex antedictis.

RELIQVA PARS CAPITIS.

De Ministro Extremae vnctionis.

60. Sacerdotem, siue constitutum in dignitate, siue gerentem animarum curam, siue etiam simplicem: non autem alium, ne Diaconum quidem, esse ministrum ad huius sacramenti validitatem necessarium habetur per illud Iacobi cap. 5. Inducat Presbyteros Ecclesiae. Quo nomine (vt Concilium Trid. sess. 14. De extrema vnct. cap. 3. notat) noetae seniores, aut primores in populo intelligendi veniunt eo loco; sed Episcopi, aut Sacerdotes ab ipsis ordinati per impositionem manuum presbyterij. Vnde sequitur solum Sacerdotem esse proprium huius sacramenti Ministrum. Quod certum est de fide ex eodem Concilio ibidem canon. ultimo, De extrema vnctione. Vnde a nullo alio potest valide confici, adeo ut nullam ob causam, non modo laicus, sed ne Diaconus quidem possit conferre tale sacramentum, prout esse commune Theologorum sententiam Suarez ait disput. 43. sect. 1. nu. 5. Vbi in eiusdem confirmationem adfert hanc rationem: quod in rebus supernaturalibus quae ex institutione diuina pendunt, non liceat nobis exceptionem addere sine autoritate, aut euidenti ratione. At nulla datur autoritas ad casum aliquem excipiendum a generali praescripto D. Iacobi: scilicet vt ad vngendum infirmum inducatur Presbyter. Nec item datur probabilis ratio: praefertim cum sacramentum hoc non sit magis necessitatis, quam sacramentum poenitentiae: quod tamen in nullo casu, alius quam Sacerdos administrare potest. Sic ergo relinquatur, non alium esse Ministrum Extremae vnctionis quam sacerdotio initiatum.

61. Porro etiam si omnis Sacerdos, hoc ipso quod Sacerdos, est, possit valide istud sacramentum conferre: tamen vt simul possit licite, necessarium est praeterea secundum omnes inquit Suarez disput. 45. sect. 2. nu. 3. vt sit proprius Sacerdos